

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Okresní soud v Jindřichově Hradci**, se sídlem Klášterská 123/II, Jindřichův Hradec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 9. 2014, čj. 10 Na 40/2014-17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se podáním doručeným Krajskému soudu v Českých Budějovicích 2. 7. 2014 domáhal „*přezkumu postupu identifikovaného povinného subjektu informací a vydání rozsudku*“ ve věci jeho žádosti o informace z února 2014. Své podání směřoval proti žalovanému okresnímu soudu. Usnesením ze dne 7. 7. 2014 krajský soud vyzval stěžovatele k odstranění vad jeho podání, neboť nebylo patrné, zda napadá zákonnost správního rozhodnutí, nezákonný zásah či snad nečinnost správního orgánu. Jelikož stěžovatel vady neurčitého podání neodstranil, krajský soud jeho podání odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil především celou řadu blíže nekonkretizovaných tvrzení, jimiž označil jednotlivé úvahy krajského soudu za zlovolné, tristní a lživé, respektive hovořil o „*projevu zlovolnosti*“, „*arogantních lžích*“ a „*zjevných pitomostech*“ na straně krajského soudu, a také uvažoval o roli asistentky soudce na rozhodování soudu. Co se týče věci samé, namítal, že petit jeho žádosti byl dostatečně určitý.

[3] Nejvyšší správní soud dovodil, že kasační stížnost je nepřijatelná, a to z dále uvedených důvodů.

[4] Z obsahu vyžádaného spisu krajského soudu je možno konstatovat, že stěžovatel od počátku řízení nesměruje k vydání meritorního rozhodnutí, kterým by měla být poskytnuta ochrana jeho veřejnému subjektivnímu právu. Přestože stěžovatel byl v minulosti ze strany soudů nesčetněkrát poučen o náležitostech podání a podmínkách jejich věcného projednání, dlouhodobě se na soudy obrací s množstvím podání, která mají formální i obsahové vady. Stěžovatel soudům neustále podává neprojednatelné návrhy a následně odmítá adekvátně

reagovat na výzvy soudu směřující k odstranění vad předložených podání. Aktivita stěžovatele v soudním řízení spočívá vesměs ve zpochybňování úkonů a rozhodnutí soudu, jež byla o jeho podáních vydána, aniž by naprostá většina z nich mohla přinést pro stěžovatele cokoliv věcně významného.

[5] Na počátku listopadu 2014 je v evidenci zdejšího soudu vedeno již více než 1200 spisů, v nichž stěžovatel vystupuje v pozici stěžovatele či navrhovatele. Jen během roku 2013 napadlo k Nejvyššímu správnímu soudu téměř 400 jeho návrhů či kasačních stížností. Za prvních deset měsíců roku 2014 soud eviduje celkem 235 stěžovatelových věcí. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem každoročně vedených sporů má stoupající tendenci. Pro srovnání lze uvést, že v roce 2008 bylo u Nejvyššího správního soudu vedeno „pouze“ 22 věcí, v nichž stěžovatel vystupoval jako účastník řízení, v roce 2010 to bylo 65 věcí, v roce 2012 již 312 věcí.

[6] Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznámá, že by se jeho návrhy neměl zdejší soud zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. takto usnesení NSS ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014 – 9, v jiné stěžovatelově věci). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí *Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku*, č. 980/12 and 18385/12, 13. 11. 2012; respektive shodně již rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva *M. proti Spojenému království*, č. 13284/87, 15. 10. 1987, a *Philis proti Řecku*, 17. 10. 1996, č. 28970/95).

[7] Soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, jsou Ústavou povolané k ochraně práv; nemohou však opakovaně akceptovat procesní aktivity stěžovatele jen proto, aby formálním naplněním litery zákona vydávaly zbytečná rozhodnutí. Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Úkony stěžovatele vůči soudu naplňují znaky *zneužití práva*, které Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS.

[8] V tomto řízení projednávaná kasační stížnost neumožňuje z výše uvedených důvodů věcný přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu, je projevem zneužití institutu kasační stížnosti; jde tudíž o návrh nepřijatelný. Stěžovatel je opětovně veden snahou vést „spor pro spor“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv. Nejvyšší správní soud zdůraňuje výjimečnost nynějšího postupu, který je však opodstatněn naprosto výjimečnými okolnostmi, za kterých stěžovatel již po léta přistupuje k soudnímu řízení správnímu.

[9] V tomto smyslu je též třeba upozornit na hrubě urážlivý jazyk stěžovatele vůči soudcům krajského soudu. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelova argumentace přesáhla meze běžné kritiky, třebas nepatřičné, a dosáhla úrovně pohrdání soudem. Popsané chování stěžovatele je i z těchto důvodů rozporné s účelem práva podat kasační stížnost (srov. v podstatě shodnou argumentaci v rozhodnutí ESLP *Řebák proti České republice*, 18. 5. 2004, č. 67208/01).

[10] Kasační stížnost byla proto dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnuta.

[11] Nejvyšší správní soud nevydával v této věci žádné výzvy k odstranění vad kasační stížnosti, k zaplacení soudního poplatku, respektive k zastoupení stěžovatele advokátem.

pokračování

Vydávání takovýchto výzev by představovalo nadbytečné prodlužování procesu bez jakéhokoliv smyslu. Zatěžovat řízení dalšími usneseními, např. o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce, vyzývajícími k zaplacení soudního poplatku či usnesením o odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad nebo usnesením o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, by představovalo jen rozmnožování zbytečných procedur, bez možnosti dospět k jinému závěru, než že návrhy stěžovatele jsou nepřijatelné.

[12] Zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který bezúčelně prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Po zamítnutí těchto žádostí pak požádá o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zpravidla zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012, čj. 8 As 71/2012 – 13, a ze dne 4. 10. 2012, čj. 8 As 71/2012 – 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (jen za prvních deset měsíců roku 2014 bylo takto zastaveno více než 40 řízení o jeho podáních).

[13] Obdobný procesní postup volí v případech opakujících se podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, neboť stěžovatel byl poučen předchozích v identických případech. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevílo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo výše zmíněné usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 3748/12, nebo ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/12). Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom. Pokud podle toho nepostupuje, je to jen dalším důkazem o jeho zjevně obstrukčním a abuzivním přístupu k soudnímu procesu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu